

Varga László

Személyes emlékek, hogyan kerültem kapcsolatba a Bokorral, mik voltak a következményei és miért léptem ki a közösségből?

Lentiben, a bevonulásom után, mivel testileg fejletlen és katonai szolgálatra alkalmatlan voltam, egy hónap alatt kikészültem. Sem fizikailag, sem pszichikailag nem bírtam a gyűródést. Ekkor rám talált Isten egy baptista teológus személyben, aki azt javasolta, kezdjem el olvasni és megélni az Igét. Ez a találkozás hozta az első nagy fordulatot az életembe, amit megtérésként éltem meg, és bár akkor még nem tudtam, előkészítette utamat a Bokorba.

Alkut kötöttem Istennel: megpróbálom szó szerint megélni, amit mond, de ha nem jön be, amit ígér, akkor sem pap, sem keresztény nem akarok lenni. A Szentírás, amelyet kaptam, a Hegyi Beszédnél nyílt ki. Elkezdtem olvasni: boldogok a lélekben szegények; boldogok a szegények, mert övék az Isten országa - és megélni úgy, ahogy akkor én ezt értettem.

Első megtapasztalásom a hitből fakadó béke lett. Megszűnt az addig állandóan jelen lévő szorongás és félelem. Az evangélium olvasásában gyorsan eljutottam az ellenségszeretet parancsáig. Tizenhét évesen elhatároztam, hogy leteszem a fegyvert. Nem engedem, hogy megtanítsanak gyilkolni. Ebből aztán óriási problémák támadtak, mert nem voltam Jehova tanúja és nem voltam elmebeteg sem, bár ezt később megpróbálták rám bizonyítani.

Ezek után jutott tudomásomra, van az egyházban olyan csoport, a Bokor mozgalom, ahol tanítják és élük is az erőszakmentességet. Mindenáron kapcsolatba akartam kerülni velük. Kiderítettem, hol lehet találkozni Bulányi atyával, és még katonaként eljutottam egy lelkigyakorlatra, Sülysápra. Ott újabb ajándék várt rám. Miután megismerkedtem Gyurka bácsival és sok világi Bokor taggal, szárnyakat adott, hogy élnek Magyarországon olyan keresztény értelmiségiek, akik nem a hitüket igazgatják az élethez, hanem megfordítva: a hitükhöz igazítják az életüket.

A másik nagy ajándék, amit ezen a lelkigyakorlaton kaptam, Futó Károly atya. Gyurka bácsi arról beszélt, hogy lelki vezető nélkül, Szentírás nélkül, közösség nélkül nem lehet hitelesen keresztény életet élni. Futó atyával együtt vonatoztunk visszafelé Budapestre, és megkérdeztem, vállalná-e a lelki vezetésem, igent mondott, és lassan negyven éve ő a lelki vezetőm.

Leszerelésem után 1976 őszén Budapestre, a Központi Szemináriumba már úgy kerültem, mint a Bokor mozgalom tagja. A közösség miatt, mint az később, negyed évesen kiderült listára

kerültem és többször meg kellett szakítanom tanulmányaimat, mire végül 1982-ben pappá szenteltek.

Nyolc évig voltam a Bokor közösségben. Amiért mind a mai napig hálás vagyok a Jóistennek, közöttetek tanultam meg, hogy a Szentírás ismerete és annak megélése nélkül, valamint közösség nélkül nem lehetek hitelesen sem keresztény, sem pap. Mindezt külön köszönettel tatozom Gyurka bácsinak is

Közben egy év kápláni szolgálat után el akartam hagyni a hivatásomat. Úgy éreztem, meghasonlottam, mert nem tudom megélni a szeretet, különösen az ellenségszeretet parancsát. Az ellenségeim mellett nem voltam kibékülve sem az egyházzal, sem önmagammal. Az üldözések, a rendszertelen életvitel, az elfojtott harag következtében fizikailag is megbetegedtem, gyomor-műtét előtt álltam.

Ekkor valamelyik paptársam azt javasolta, hogy vegyek részt egy lelkigyakorlaton, amiről csak ott tudtam meg, hogy egy karizmatikus papi lelkigyakorlat. Imádkoztak fölöttem és meggyógyultam. Fizikailag is, aminek következtében a műtét elmaradt, lelkileg is, mert ezek után már nem akartam elhagyni a papságomat. Újjászülettem a Szentlélekben, új módon fedeztem fel a természetfölöttivel való kapcsolatot és a kegyelem működését. Mindez oda vezetett, hogy a következő év februárjában bejelentettem Gyurka bácsinak elhagyom a Bokor közösséget. Mivel fölfedeztem a Szentlelket, az ő vezetése mentén a Karizmatikus megújulásban szeretném folytatni az utamat.

Az évekig tartó karizmatikus lángolás, hatalmas éhséget keltett bennem. Akkoriban úgy fogalmaztam ezt meg, hogy ismerem az ajándékokat, még a rendkívüli karizmákat is, az Ajándékozót viszont nem. Szeretnék találkozni vele.

Ez a vágy vezetett a csendes szentségimádáshoz, ami 1986 szeptembere óta naponta meghatározza az életemet. Ekkor még várpalotai káplánként szolgáltam, ahonnét a következő évben plébánossá neveztek ki Somogysámszonba. Hat évig voltam hét falu plébánosa. Befogadtam sérült és fogyatékkal élő embereket a plébániámra, és családok költöztek le falura, hogy közösséget élhessünk meg. Gyönyörű időszak volt.

1993 augusztusa óta Kaposváron a Szent Imre templom plébánosa vagyok. Itt is folytattam a napi szentségimádást és ez „fertőző” lett másokra nézve is. 1998 januárja óta nyitva a templom egész nap és a kitett oltáriszentség előtt folyik a csendes ima. Ebből a forrásból merítve végeztem kórházi, börtönlelkészi, kollégium igazgatói és jelenleg helynöki szolgálatomat, a plébánosi, lelkivezetői munkám mellett. Boldog pap vagyok, amiben nagy része van a Bokor közösségben eltöltött nyolc évnek is. Köszönöm!